

Kara era un picapedrer. Era pobre, però molt treballador. Vivia amb la seva dona en un lloc mig desert, però era feliç amb ella i amb els veïns.

Un dia que Kara estava treballant tal com solia fer-ho, es va parar prop del camí una carrossa. Hi anava un home ric que va demanar a Kara per on era el camí. Quan hagué passat, Kara sentí una gran enveja. Tornà a la feina, però sense ni mica d'alegria. Per primera vegada a la seva vida li va semblar que el sol era insuportable i que les mans li feien mal.

De sobte llançà el martell, va asseure's sobre les pedres i es lamentava dient: «Ah, si fos ric no hauria de picar pedres i podria contemplar els altres com treballen, tot passejant». En aquell moment va sentir una veu potent que li deia: «Kara, sigues ric. Que es compleixi el teu desig». I sense saber com, es va trobar vivint en un ric palau, bevent te amb la seva dona. Tenia molts criats. Kara era ric i se sentia molt feliç.

Un dia que era al seu jardí, va veure passar l'emperador amb una carrossa cent vegades més bonica que la seva. Tot el que ell tenia li va semblar no res comparat amb tot allò.

Alegria
El picapedrer

I sospirà, dient: «Oh, si en lloc de ser simplement ric pogués ser emperador! Ho podria dominar tot». En aquell moment va sentir una veu que li deia: «Kara, que es compleixi el teu desig; sigues emperador». I ja teniu Kara en un sumptuós palau, ple de marbres i dauradures. Assegut en coixins de vellut vermell, proclamava lleis i els seus ministres l'escoltaven respectuosament. I Kara era feliç.

Un dia que es passejava amb els ministres, feia una calor insuportable. El sol escalfava molt. L'emperador va cridar: «Doneu-me alguna cosa per beure, m'ofego». Va beure, però aviat va tornar a tenir set. Kara es queixava: «El sol és més poderós que l'emperador. Oh, quines ganes que tinc de ser sol». Novament sentí la veu: «Kara, ja que ho vols, sigues sol». I Kara es trobà amunt, molt alt, en el cel. Era el sol. Brillava sobre la terra i era poderós. Però un dia va venir una gran tempestat que ho arrasava tot. El poderós sol va quedar eclipsat per un núvol. I llavors va voler ser tempestat. I ho va ser.

Furiós, ho destruïa tot... Se sentia poderós. Era feliç. Fins que un dia va trobar la muntanya. S'alçava altiva, orgullosa. La tempestat no podia amb ella. Ella era més forta. I Kara va voler ser muntanya. Quan ja ho era se sentia feliç.

Però un dia Kara va sentir un soroll. Era com si l'estiguessin picant, o fent-li pessigolles als peus. Kara va mirar als seus peus i va veure, lluny, petit, un home que estava picant contra la muntanya per treure pedra. Kara va cridar: «Para't; t'ho mano». Però l'home va seguir tan tranquil.

Aleshores va pensar que no era pas la muntanya, la més poderosa, sinó l'home. I va desitjar ser home. I es va trobar essent una altra vegada picapedrer.

I la veu li digué: «Comprens, Kara, que no hi ha res tan poderós com el simple ésser humà? No tinguis mai enveja. Estigues content, i sigues feliç de ser una persona».

Adaptació